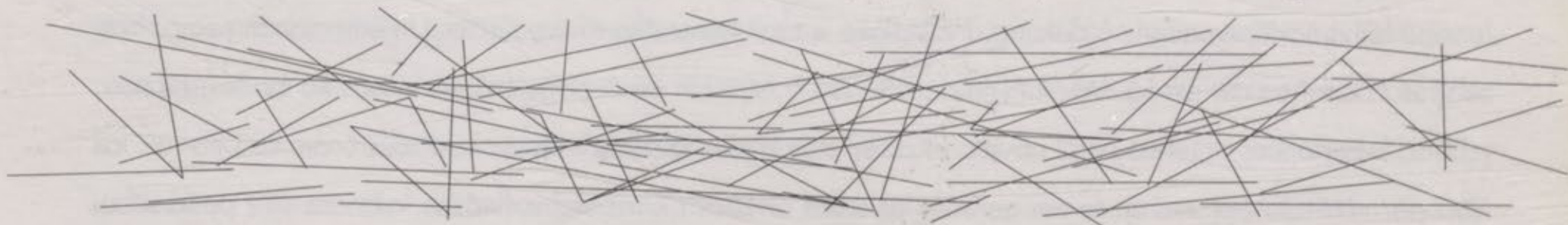

① Vārdi kā nebeidzami notiekoši pietuvinājumi gleznām. levas gleznas kā smalkas, grūti formulējamas struktūras pārvēršas par daudzu šādu pietuvinājumu summu, kas tik un tā nespēj raksturot veselo, bet gan arvien vairāk attālina veselā robežas. levas gleznas kā īpašības, darbības, apzīmējuma, salīdzinājuma, izsaukuma vārdu problēma. Tās ir kā trauslas celtnes, kurās tu vari viegli ieiet ar acīm, bet kurās tava valoda to "iemītņiem" principā nav saprotama. Acīmredzot, jebkuriem veselumiem (pasau)ju veselumiem) ir problēmas ar apzīmējumiem. levas gleznas arī kā baiļu un nedrošības lauks. ② Bet sāksim ar "Skolu" - levas izstādi, kura notika 1994.gada decembrī mākslas muzejā "Arsenāls". Šīs izstādes darbi plaši pārstāvēti katalogā. Izstādei "Skola" bija sava domāšanas un izjūtu telpa. Tāpēc spēles labad izliksim manī atrodamos vārdus tās iezīmēšanai.

mākoņi	gaisma	kopība	arheoloģija	centrbēdze	pelēkais	meln	tukšums	aušana	vienotība		
	mēmums	es	mistērija	smeldze	maģija	teksts	tumsa	simetrija	tilpums	kaut kas	
	ne-krāsa		ornaments	imitācija	sāpes	saskaldītība		bailes	neziņa	meln	ne-tēli
jautājums	tukšums	bērni	trauslums	zils	sieviete		nakts	zīmes	virsmā	iršana	mīļums
	naivums	utt.	justsimulācija	miers	skolnieciskais		konstruktīvais	laiks		migla	
	brūnais		ne-aizsargātība		aptuveni		nāve	dekorācija		mākslinieciskums	
vēsums	nobrāzums		skaistums		nepasakāmais		pie-miršana			ne-zināmais	

Liekas - tādi "anonīmi" vārdi, kurus var teikt par daudzām lietām. Man šie vārdi veidojās levas izstādē. Bet tagad iedomāsimies, ka mēs visus vārdus savstarpēji savienojam. Tad mēs iegūtu, lūk, ko:

Principā, tā arī ir tā nosacītā virsmā, ar kuru strādā levas un daudzi citi mākslinieki visā pasaulē (lazējot, beržot, švīkājot, ieklājot, vienkārši saskatot utt.). Teiksim - tā ir kāda abstrakta (jo neiespējama) virsmā, kura tiecas apvienot tuvo (cilvēks) un bezgalīgo. Aktuālo laiku (cilvēks) un mūžību. Arī - skaisto un neglīto, jūfīgo un raupjo, dzīvo un mirstošo ... Pāru uzskaitījumu varētu turpināt ilgi, un katrs no tiem izteiktu kādu izjūtu loku levas gleznās. Manu izjūtu loku, t.i., ļoti konkrētu. Bet ir arī kopējais tai visā, jo pretējības cenšas apvienoties - tāds ikdienā

gandrīz vienmēr ir pastāvošais secinājums. Īpaši aktuāls tas ir šajos laikos. To, iespējams, nosaka cilvēka neziņa draudošo globālo parādību priekšā (sociālo, politisko, informatīvo utt.), kuras pēkšņi izrādījušās ikdienā līdzāsesošas. Un vēl - tas, kas un kā notiek uz (šajā) virsmā jēdzieniski ir tikai atsevišķais, bet acis (un tur tas trakums!) dabiski redz un sevī sajūt, un jau apdomā nejēdzienisko veselumu (lielo). ④ Šī virsma ietver sevī arī "laiku". Un es gribētu "poētiski", t.i., ejot vārdisko pietuvinājumu ceļu, raksturot dažus laika savienojumus jau minētajā "vārdu virsmā". Nosauksim šos savienojumus par "laika imitācijām".

Laika imitācija Nr.1. Tas ir tas, ko var saukt par "nobirzušo" gleznu virsmu. Tā ir laika ritējuma imitācija, kad uz jebkuras virsmas veidojas pustoņu gradācijas, variācijas, tilpumi - šī īpaša "laika" valoda. Visa šī imitācija (simulācija) atgādina to, kas saistās ar vārdu "arheoloģija".

Laika imitācija Nr.2. Tas ir naivi skolniecisko rokrakstu un tekstu slānis. Bet, kas tad ir gleznots vārds vai teksts? Visdrīzāk tā ir vārda vizuālo aprīšu enerģijas traktējums. Ne gluži tas, ko mēs saucam par rokrakstu ierastā nozīmē. Te tas ir ROKAS RAKSTS, kā vienīgais un īstais gleznojuma saturs. Tas ir laiks kādā tā atsevišķā izpausmē. Zīme paliek par tēlu vai otrādi? Piemēram, vārdu aprises - reizē ir asas un gaistošas. Vai vārdi, kas kārtojas plaknē, tikai sev vien zināmās simetriskās vietās. XX gadsimta beigu teksts, kurš, principā, ir tikai ornaments.

Laika imitācija Nr.3. Tas ir process, ko nosacīti mēs varam dēvēt par "dzīves mistēriju". Tiek simulēts laika slānis, kurš ir katrā no mums (skola, mācības utt.). Pārsteidz šajā slānī ietvertā laika noslēpumainais cikliskums. Nostalgija ir tikai viena sīka tā izpausme. Un emocionāli nemaz nav tik grūti "Skolu" traktēt arī kā nākotni (gaidāmo). Tas ir bijis. Un tas ir nogulsņējies mūsos kā bailes, neziņa, izbrīns, kairinājums, mierinājums, nāve ... Kamēr mēs bijām tajā - tā nebija, kad mēs esam ārā no tā - tas kļūst par noslēgtu apjomu un to var censties atveidot ar kādas citas vielas (krāsas, akmens utt.) paškustību. Un ir vilinājums šajā atveidotajā apjomā projicēt un fetišizēt tagadējo dzīvi. Tas ir - patreizējās dzīves situāciju tās totalitātē. Kā saka dzenbudisms - tagadne attīstās uz pagātņi. Glezna, kā patreiz formētais, redzamais materiāla stāvoklis, varbūt arī pierāda, ka tagadne, pašreizējais ir ārpuslaika ilgums un neaptverama telpa.

Laika imitācija Nr.4. "Skola" kā elegants kompozicionāls tilpums. Pirmkārt, mēs redzam, ka teksta dzīve divdimensionālā virsmā (vidē) pierāda, ka laiks tur ir tukšums. Un tas ietver (projicē) sevī visa esošā vientulību.

Bet trīsdimensionāli, t.i., ņemot vērā virsmas nosacīto dziļumu, izrādās, ka teksts "peld" virs bezgalīga tilpuma, kurā mirguļo pagātnes un tagadnes savstarpējā aizvietojamība. Tad teksts neatkarīgi no satura kļūst par brīnumu, cilvēka apliecinājumu, varbūt - prieku. Laiks tekstā kļūst piepildīts. Liekas, ka tehnoloģijas, kuras tiecas radīt virtuālās realitātes, arī sapņo par to pašu. Tikai tām vēl grūti sasniegt mākslinieka radīto dabiskumu. Ne izjūtu perfektu ilūziju ārpus tevis, bet dzīvu izjūtu un domu tevī pašā - ar nosacītiem, bet "dzīviem" materiāliem līdzekļiem. Kur dziļums = enerģija = mistērija = es = nepārskatāmība. Tas, laikam, arī atšķir mākslu no nemākslas. Apskatāmas plaknes un neapskatāma dziļuma savienojums. Dimensionalitāte ne kā ilūzija, bet kā telpa garam. Te vēl kāda nianse - "Skolas" gleznās pastāv savādas attiecības starp brīvību un tādu kā "karkasu" (kompozīcijas konstruktīvisms, zīmju noteiktība, savāds dotās pasaules vēsums un skumīgums). Es īsti nezinu kā, bet šo pretrunu apvienojumu man gribas saistīt ar vārdiem - "nāves tēma". Pasaule, kurā jūtams tāds tīmekļu lipīgums, rēgains "mīlums". Kaut kas no pagājušām dzīrēm, no nekrologu rituālajām skumjām...Varbūt... Lai izpaliek citas "laika imitācijas" - to skaits var būt neierobežots un reizēm pavisam negaidīts. Viens gan ir skaidrs - tikai māksla ir neskaitāmas iekāpšanas "vienā un tai pašā upē". ④ Maza retrospektīva atkāpe. Ieva, protams, uz "Skolu" ir gājusi. Bet varbūt labāk tā - viņai arī agrāk ir bijušas paralēlas darbības (darbi), kuras apstrādājušas līdzīgas telpas un laika un laicīgā lietas. Izstādē "Četras jaunas gleznas" galerijā Kolonna 1992. gadā - ar gandrīz galēju gleznas plaknes caurspīdīgumu un iziršanu gaismā. Ar figūru vai amēbu "iekušanu" neredzamās un var teikt "dievbijīgās" telpās. Izstādē "Kartoni" Salonā A 1991. gadā - ar kartonu apstrādes konstruktīvo atkailinātību, ar kartonu dabiskajā virsmā iešifrētās telpas un laika dziļuma "izmantošanu". Viss uz dziļuma virsmas atkal dzīvo savu divdabīgo dzīvi - starp jūtīgu maigumu un drūmu atsvešinātību. Izstādē galerijā G&G 1993. gadā - ar figūru grotesko darbošanos (atrašanos) dīvaini sabiezinātā telpā. Un tā - vārdi, vārdi, vārdi. Bet figūras (figūras visplašākā nozīmē - arī kā teksti) grib pastāvēt šajās dīvainajās laika - telpas virsmās - vidēs gan sadaloties, gan izliekoties par naivām, gan skumji jokojot... Un mums paliek mūsu pašu pateiktie teksti, kuros varbūt ir kāda daļiņa no levas gleznu dzīves, bet, būtībā, tie jau paši nes savu formu kā vienīgo savas pastāvēšanas attaisnojumu.